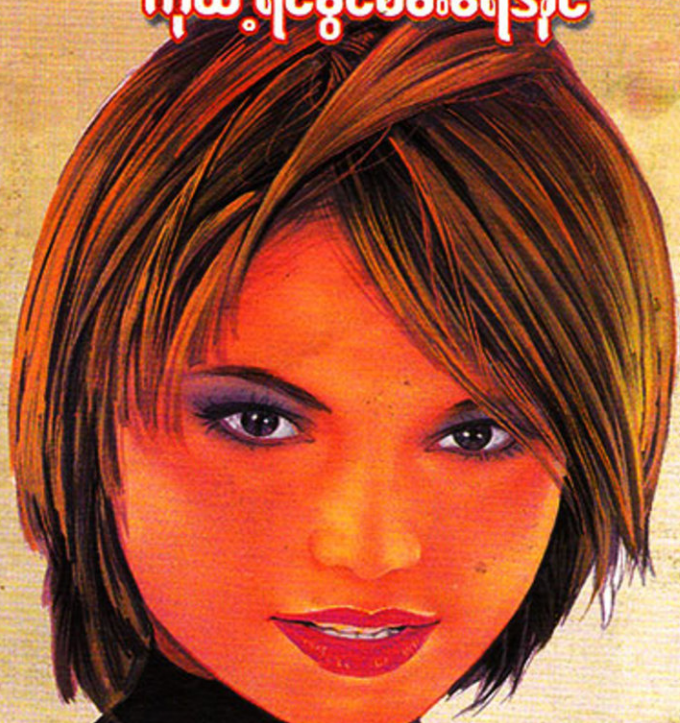

လုံ : ချ င် : ဝတ္ထု | သ င်

ပျိုလှပျိုလှနိုးဝေ

ကိုယ်ရင်ခွင်စမ်းရေအိုင်

ပ န် : ချီ သိ န် : ဝေ ကြည်

အခန်း(၁)

"ဝဏ္ဏ ဈေးထဲလျှောက်ကြည့်ဦး၊ ပြီးရင် အဖေ့ကို ဒီမှာ ပဲ ပြန်လာစောင့်"

"အဖေက ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"လုပ်စရာရှိလို့ နောက်နာရီဝက်လောက်နေရင် ဒီမှာ ပြန်လာစောင့်"

"ဟုတ်ကဲ့အဖေ"

ဂျင်းဘောင်းဘီ အပြာ၊ ရှပ်အင်္ကျီ အပြာပွပွ ကက်ဦးထုပ်လေး ဆောင်းထားသော သွယ်သွယ်လျလျ ဝဏ္ဏဆိုသူလေးကို ဖခင်က ရပ်ကြည့်နေသည် ။ ဝဏ္ဏ သူ့မြင်ကွင်းက ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ စိတ်ချလက်ချနှင့် ပုဂ္ဂလိကဘဏ်ခွဲလေးတစ်ခုဆီသို့ ဦးမောင်စိုးက ခြေဦးလှည့်လာခဲ့သည် ။

ဘဏ်သို့ရောက်တော့ သူ့ရဲ့ ဘဏ်စာအုပ်ကို ထုတ်ပြီး ပါလာသော ငွေတချို့ကို ဘဏ်စာရင်းထဲသို့ ထည့်သည် ။ အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ ပဲ ဦးမောင်စိုးက ငွေသွင်းခြင်း အလုပ်ကို ပြီးမြောက်သွားသည် ။

အားလုံးကိစ္စပြီးတော့ ဝဏ္ဏနှင့် ချိန်းထားသော နေရာမှာ စောင့်သည် ။ သူရောက်ပြီးမှ ထိုနေရာကို ဝဏ္ဏက ဝန်စည်စလယ် တနင့်တပိုးနှင့် ရောက်လာသည် ။

"အဖေရယ် ဒီတစ်ခါ စာစာမှာ လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေက မနည်းဘူး"

"အဖေလာရင် သိပ်မမှာ ရဲဘူးဆိုတော့ ဝဏ္ဏလိုက်လာတုန်း စွတ်မှာ တာနေမှာ ပေါ့"

"ဟုတ်မှာ အဖေရဲ့ "

"ကဲ ကိစ္စတွေပြီးပြီ ကားဆီကို သွားကြရအောင်"

"ဟုတ်ကဲ့အဖေ"

မော်လမြိုင်မြို့ရဲ့ ဈေးရှေ့ တစ်နေရာတွင် ရပ်ထားသော လိုင်းကား ဆီသို့ သားအဖ နှစ်ယောက် ဝန်စည်စလယ်များ နှင့် ထွက်ခဲ့သည် ။ ကားပေါ်သို့ ပစ္စည်းများ တင်ပြီး သားအဖနှစ်ယောက် ကားပေါ် ခရီးသည် ပြည့်သည့်အထိ စောင့်လိုက်ကြသည် ။

လိုင်းကားပေါ်တွင် ခရီးသည် များ ပြည့်ပါပြီ။ ကုန်ပစ္စည်းတွေနှင့် ကားကလည်း ပြည့်နေပါသည် ။ မြို့ပြင်သို့ရောက်ပြီး အတ္တရံတံတားကို ဖြတ်ပါပြီ။ တံတားရဲ့ တစ်ဖက်ကိုရောက်ပြီး သားအဖနှစ်ယောက် ကားပေါ်မှ ဆင်းသည် ။

သူတို့ ရဲ့ ဝန်စည်စလယ်တွေကို သယ်ပိုးပြီး တံတားအောက်ဘက်ဆီ သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည် ။ အတ္တရံမြစ်ကမ်းဘေးက လျှောက်ခဲ့ပြီး ကူးတို့ လှေ အပ်ထားရာဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည် ။

အပ်ထားသော လှေပေါ်သို့ ပစ္စည်းများ ၊ အထုပ်အပိုးများ တင်ပြီး သားအဖ နှစ်ယောက် တက်ညီလက်ညီလေး လှော်ခဲ့ကြသည် ။

ဖခင်က မြို့ကို အလွန်ခေါ်ခဲ့သည် ။ သည် တစ်ခေါက်က ထူးထူးဆန်းဆန်း ခေါ်သွားသည့် အတွက် ဝဏ္ဏက အံ့သြနေသည် ။

တစ်နာရီနီးပါး လှော်ခတ်ပြီး ဝဏ္ဏတို့ သားအဖနေသော နေရာဆီသို့ ရောက်ပါပြီ။ လှေကို ငုတ်တိုင်မှာ ချည်ပြီး လှေပေါ်က ပစ္စည်းများကို သယ်ပိုးကာ ကမ်းပေါ်တက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုမြစ်ကမ်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိသော အိမ်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

"စာစာရေ လာကူသယ်ပါဦး"

ဦးမောင်စိုးတို့ သားအဖ ပြန်အလာကို မျှော်နေသော အသက် ငါးဆယ်ဝန်းကျင်ရှိ ဒေါ်အိုစာက ဝဏ္ဏရဲ့ အသံကို ကြားသည် နှင့် ပြေးထွက်ပါသည်။

"ဆရာတို့ သားအဖ မှောင်နေလို့ ကျွန်မ စိုးရိမ်ပြီး စောင့်နေတာ"

စကားဝဲဝဲနှင့် မွန်အမျိုးသမီးကြီးက ထွက် လာပြီး ပစ္စည်းတွေ ကူသယ်ကာ ပြောသည်။

"ကားထွက်ဖို့ စောင့်ရသေးတယ် စာစာရဲ့ "

"ဪ .. ဪ"

သစ်တုံးလေးများ ဖြင့် ဆောက်ထားသော အိမ်လေးဆီသို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။

"စာစာမှာ တာတွေ ပါလား"

"ပါပါတယ် စာစာရယ်၊ ဝဏ္ဏ အကုန်လုံး ဝယ်လာတယ်"

ဒေါ်အိုစာက သူမှာ လိုက်သော မီးဖိုချောင်သုံး ပစ္စည်းများကို မီးဖိုဆောင်ဆီသို့ သယ်ယူသွားသည်။

"ခဏနေရင် ထမင်းစားမယ်နော်"

"အင်းပါ စာစာရယ်၊ အရင် ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်"

ဝဏ္ဏ အင်္ကျီ အဝတ်အစားလဲပြီး မြစ်ကမ်းဘေးသို့ ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။ ။
ရေထဲမှာ ငါးလေးတစ်ကောင်လို သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာ ကူးခပ်လိုက်
သည်။ ။

ရေချိုးပြီး ကမ်းပေါ် ပြန်တက်လာသည်။ ။ အိမ်ပြန်ပြီး အဝတ်အစား
လဲသည်။ ။ ဆံပင်တွေကို ခြောက်အောင်ပင် မလုပ်တော့ဘဲ ခေါင်းဖြိုးလို
က်သည်။ ။

ပခုံးကိုထိနေသော ဆံနွယ်တွေကို ဖြိုးချပြီး ကြေးမုံရိပ်သွင်မှာ ထင်
ဟပ်နေသော သူ့ရဲ့ မျက်နှာကို ငေးကြည့်မိသည်။ ။

"ဒီလိုဆံပင်ရှည်လာတော့ ငါ့ရုပ်က ပြောင်းသွားတယ်၊ ပိုပြီး ကြည့်
ကောင်းနေတယ်"

တစ်ထွာပတ်လည်သာရှိသော ကြေးမုံပြင်ရှေ့ကနေ ခွာလိုက်သည်။ ။

"မှန်ကို ကြာကြာကြည့်နေတာ အဖေသိရင် ဆူဦးမယ်"

ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ဝဏ္ဏက ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ ဒေါ်အိုစာက
ထမင်းစားပွဲတွင် ထမင်းပြင်ပြီးပါပြီ။ ။ ဖခင် ဦးမောင်စိုးက စားပွဲမှာ ထိုင်
နင့်ပြီးနေပါပြီ။ ။

"ရေချိုးတာ ကြာလှချည်လား"

"မကြာပါဘူး အဖေ"

"အဖေ ဆာရင် စားနင့်ပါလား၊ ဘာလို့ စောင့်နေတာလဲ"

"အိမ်မှာ ရှိရင် ဘယ်တုန်းက ခွဲခြားခွဲခြား စားဖူးလို့ လဲ"

ခပ်ပြတ်ပြတ် ဖခင်ရဲ့ စကားကြောင့် ဝဏ္ဏက ခေါင်းငုံ့ပြီး
ထမင်းပန်းကန်ကို ကိုင်လိုက်သည်။ ။

"ရေသွားချိုးတာ ဘယ်သူတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့လဲ"

"ဒီအနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိတာ အဖေရယ်၊ ဝဏ္ဏ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ရမှာလဲ"

"အေး မတော်တဆ တွေ့ခဲ့ရင်လည်း ခေါ်ပြောစရာ မလိုဘူး"

"စိတ်ချပါ အဖေမှာ ထားတဲ့ စကားတွေကို ဝဏ္ဏ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး"

ဦးမောင်စိုးက ဝဏ္ဏကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်းနှင့် တင်းမာနေသော အကြည့်များ ပျော့ပျောင်းလာသည်။ ။

"ကဲ ထမင်းစား ဝအောင်စား၊ အခုတလော ဝဏ္ဏ နည်းနည်း ပိန်သွားတယ်"

"အဖေ စိတ်ထင်လို့ပါ"

ဝဏ္ဏ ခေါင်းငုံ့ပြီး ထမင်းကို အားရပါးရ စားနေသည်။ ။ ဒေါ်အိုစာသားအဖနှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး တဆတ်ဆတ် ခေါင်းညိတ်လေသည်။ ။

"အင်း ၊ ဝဏ္ဏကို မျက်နှာသာ မပေးပေမယ့် ဆရာက အတော် ချစ်ရှာပါတယ်"

ထမင်းစားသောက်ပြီး ဝဏ္ဏက ဒေါ်အိုစာကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသည်။ ။ ဦးမောင်စိုးက ဆေးတံခွဲပြီး သတင်းစာတစ်စောင်ကို ဖတ်နေသည်။ ။ ရေနံဆီ ဖန်အိမ်မီးရောင်အောက်မှာ သတင်းစာကို ဂရုတစိုက် ဖတ်နေသည်။ ။

ဝဏ္ဏက ဒေါ်အိုစာကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးပြီး သူ့ရဲ့ အခန်းကျဉ်းလေး

ဆီသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ။ တစ်ထွာခန့်ရှိသော ကြေးမုံပြင်သေးသေးမှာ သူ့မျက်နှာလေးကို ဆံပင်ဖြိုးရင်းနှင့် စေ့စေ့ကြည့်နေသည်။ ။

မျက်နှာချောချောလေးက စိုဝင်းသော အသားအရေနှင့် တင့်တယ်လှပနေသည်။ ။ ပခုံးထိနေသော ဆံပင်တွေကို ဖြိုးပြီး နဖူးပေါ်မှာ ဝိုက်ပြီးချလိုက်သည်။ ။

"ဒီလို ခေါင်းဖြိုးလိုက်တော့ ငါဟာ တကယ့်ကို မိန်းကလေးနဲ့တူသွားပြီ၊ တစ်နေ့တခြား မိန်းကလေးနဲ့ ငါတူလာတာကို အဖေရော သတိထားမိပြီလား။"

သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ရုပ်အင်္ကျီနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ဝဏ္ဏက သက်ပြင်းနက်နက် ရှိုက်လိုက်သည်။ ။ အခန်းဝက သူ့ကို တစေ့တစောင်း ကြည့်နေပြီး အခန်းထဲဝင်လာသူကို ဝဏ္ဏက သတိမပြုမိပါ။

"မှန်ကြည့်ပြီး ဘာတွေ စိတ်ကူးယဉ်နေတာလဲ"

"ဟာ"

လက်ထဲက မှန်လေး လွှတ်ကျသွားမတတ် ဝဏ္ဏက လန့်သွားသည်။ ။ အခန်းထဲဝင်လာသော ဒေါ်အိုစာကို မျက်လုံးပြူးပြူးလေးနှင့် ကြည့်နေသည်။ ။

"ဝဏ္ဏ မှန်ကြည့်နေတာ အဖေ့ကို သွားမပြောနဲ့ နော်"

"မှန်ကြည့်တာ အပြစ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ စာစာ မပြောပါဘူးကွယ်"

"အဖေက မကြိုက်တာတော့ အမှန်ပဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ ဆရာက ဘာလို့ သဘာဝကို ဆန့်ကျင်နေလဲ၊ စာစာနားမလည်ဘူး"

"အဖေက ဝဏ္ဏကို ဘာလို သိပ်ချုပ်ချယ်တယ်ဆိုတာ နားမလည်ဘူး စာစာရယ်"

"ဆရာက ဝဏ္ဏအပေါ်မှာ မတရားဘူး၊ လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ လွတ်လပ်မှုတွေ ဝဏ္ဏမှာ ဆုံးရှုံးနေတယ်"

ဒေါ်အိုစာက မညာမတာ ဝေဖန်လိုက်တော့ ဝဏ္ဏစိတ်ထဲမှာ ဖခင်ကို သနားပြီး ပြန်၍ ကာကွယ်လိုက်ပြန်သည်။ ။

"အဖေက ဝဏ္ဏကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ဝဏ္ဏကို အရမ်းဂရုစိုက်တယ်၊ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ္တရား ကျေလွန်းပါတယ်၊ ဝဏ္ဏကို အဖေလိုတစ်မျိုး၊ အမေလိုတစ်မျိုး မေတ္တာပေးပါတယ် စာစာရယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဝဏ္ဏကို သိပ်ချစ်တယ်၊ သူချစ်တာ တစ်ဖက်စွန်းကို ရောက်လွန်းတယ်"

"အဖေက ဝဏ္ဏကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာနဲ့ ပဲ အရာရာကို ဝဏ္ဏ မကျေနပ်လိုက်ပါပြီ"

ဒေါ်အိုစာက ဝဏ္ဏကိုကြည့်ပြီး နားလည်သဘောပေါက်စွာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ။

အခန်း(၂)

ဒေါ်အိုစာ ထွက်သွားပြီး ဝဏ္ဏက ညအိပ်ရန် ညအိပ်အင်္ကျီကို လဲသည် ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ် အချိုး အဆစ်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ပင့်သက်တစ်ခု ရှိုက်လိုက်သည် ။"

"ငါဟာ တစ်နေ့တခြား ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ပြောင်းလဲမှုတွေ ပိုပြီး ထင်ရှားလာပြီ၊ အဖေက ဘယ်လောက်ထိများ ငါ့ဘဝမှန်ကို ဖုံးထားချင်တာလဲ"

ဝဏ္ဏက အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲသည် ။ အိပ်မပျော်နိုင်သေးဘဲ အတွေးများ အတိတ်ဆီသို့ တရိပ်ရိပ် ပြေးနေသည် ။

ဝဏ္ဏ လူမှန်းသိသည် ကစပြီး သည် နေရာမှာ မှ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည် ။ မှတ်မိသည့် အရွယ်ကစပြီး ယနေ့တိုင် ဝဏ္ဏဝတ်ဆင်ခဲ့ရသည် က ယောက်ျားလေး အဝတ်အစားများ သာပါ။

သူ့ကိုယ်သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည် ဆိုတာကိုပင် သတိမပြုမိအောင် ဖခင်က ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်လို ပုံသွင်းခဲ့သည် ။

ဝဏ္ဏတွင် ဒေါ်အိုစာကလွဲပြီး အပေါင်းအသင်း လုံးဝမရှိခဲ့ပါ။

ကျောင်းလည်း နေခွင့်မရပါ။ ဆရာမတစ်ယောက်နှင့်သာ စာကို သင်ပေးသဖြင့် မြန်မာလိုရော အင်္ဂလိပ်လိုပါ ကောင်းမွန်စွာ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ရေးတတ် ဖတ်တတ်ခဲ့သည် ။

ကျယ်ပြောသော ကော်ပတ်ခြံကြီးကို ဦးမောင်စိုးက ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည် ။ ထိုရာဘာခေါ် ကော်ပတ်ခြံကြီးထဲမှာ ပဲ ဝဏ္ဏ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည် ။ အလှမ်းမဝေးလှသော မော်လမြိုင်မြို့ပေါ်သို့ပင် ဝဏ္ဏက အချိန်ကြာမြင့်စွာ ကြာပြီးမှ တစ်ခေါက်ရောက်တတ်သည် ။

ဖခင်ရဲ့ ချုပ်ချယ်မှုအောက်မှာ နေသားကျစွာ ဝဏ္ဏ နေထိုင်ခဲ့ရသည် ။ ထိုသို့ နေသားကျစွာ ဝတ်ဆင်နေထိုင်ရသောကြောင့် ဝဏ္ဏကို မြင်သမျှ သူတွေသည် မိန်းကလေးလို့ ဘယ်သူမှ မထင်ကြပါ။

ကော်ပတ်ခြံတွင် ရှိသော အလုပ်သမားများ ပင် ဝဏ္ဏကို ယောက်ျားလေးဟု ထင်ကြသည် ။ အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဝဏ္ဏက သေးသေးသွယ်သွယ်မို့ မိန်းမတစ်ယောက်တွင် ရှိသင့် ရှိထိုက်သော ကိုယ်ခန္ဓာအလှက မပေါ်လွင်လှပါ။

အမြဲလို ရုပ်အင်္ကျီပွကြီးနှင့် ဘောင်းဘီကိုသာ ဝတ်သဖြင့် ပို၍ ယောက်ျားလေးနှင့် တူနေသည် ။

သူ့ကို ဖခင်က အဘယ်အတွက်ကြောင့် သည် လို ဝတ်စားဆင်ယင်စေသည် ဆိုတာကို ဝဏ္ဏက နားမလည်ပါ။ ဦးမောင်စိုးသည် သူ့ကိုယ်တိုင် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေသလို ဝဏ္ဏကို လည်း ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆက်အသွယ် ဖြတ်တောက်ထားသည် ။

ပတ်ဝန်းကျင် ကျွန်းစုလေးထဲတွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသော သူ့ဘဝကို တွေးရင်းနှင့် ဝဏ္ဏက အိပ်ပျော်သွားသည် ။

တစ်နေ့သော နံနက်မှာ ဦးမောင်စိုးက အိမ်မှ စောထွက်ရန် ပြင်ဆင်သည်။ ။

"အဖေ ဒီနေ့ စောလှချည်လား"

နံနက်စောစောစားရန် ဒေါ်အိုစာ ကြော်ပေးထားသော ထမင်းကြော်ကို ခူးခပ်ပြီး အခါးရည် ကရားကိုပါ စားပွဲပေါ်သို့တင်ရင်း ဝဏ္ဏက မေးသည်။ ။

"ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ မြစ်ထဲမှာ ငါးဖမ်းမလို့ ၊ အိမ်အတွက် ဟင်းစား ငါးပုစွန်တွေ ညနေကျရင် ယူခဲ့မယ်"

"ဟန်ကျတာပဲ၊ ညနေကျရင် ပုစွန်တုပ်ကြီး မီးကင်စားရအောင်နော် စာစာ"

"အေး ... ဟုတ်ပါပြီ"

ပုစွန်တုပ်ကြီးကို မီးကင်ပြီး အခွံခွာကာ ပူပူနွေးနွေး ပုစွန်တုပ်ပေါ်မှာ သံပရာရည် ညှစ်စားရသည် ကို ဝဏ္ဏက အလွန် နှစ်သက်သည်။ ။

ဝဏ္ဏက ဦးမောင်စိုး စားသောက်ရန် ပြင်ဆင်ပေးပြီး သူပါဝင်စားသည်။ ။ စားသောက်ပြီး ဖခင် ယူသွားရမည့် ငါးဖမ်းပိုက်နှင့် လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများကို စုစည်းလိုက်သည်။ ။

"လှေဆီကို ဝဏ္ဏ လိုက်ပို့မယ်"

"ရတယ်၊ နေပါစေ"

"ဝဏ္ဏ လိုက်ပို့ပါမယ် အဖေရယ်"

ငါးဖမ်းပိုက်နှင့်တကွ အခြားပစ္စည်းများ ပါဝင်သော အိတ်ကို ပခုံးပေါ် လွှဲတင်ပြီး ဝဏ္ဏက အိမ်မှ ထွက်လာသည်။ မြစ်ကမ်းဘေးမှာ ရှိနေသော လှေပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ ဦးမောင်စိုးက လှေပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

"ဝဏ္ဏ အိမ်မှာ ပဲ နေနော်၊ ဘယ်မှ မသွားနဲ့ "

"စိတ်ချပါ အဖေ"

ဦးမောင်စိုးက လှေကို စတင်၍ လှော်ထွက်သွားသည်။ ဝဏ္ဏက အိမ်ဆီသို့ ပြန်လာသည်။ ဝဏ္ဏက အိမ်ထဲမဝင်သေးဘဲ အိမ်ပြင်မှာ မွေးထားသော ကြက်ကလေးတွေဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

"မင်းတို့ လည်း ဆာနေရောပေါ့၊ လာလာ ဒီမှာ စားကြ"

ဆန်ကွဲနှင့်ဖွဲများ ၊ ရောစပ်ထားသော ကြက်စာတွေကို ကြက်စာခွက်ထဲသို့ ထည့်ကျွေးလိုက်သည်။

အိမ်မှာ မွေးထားသော ခွေးလေးနှစ်ကောင်က ဝဏ္ဏအနားသို့ ပြေးလာပြီး ခုန်ပေါက် နှုတ်ဆက်ကြသည်။

"ဘာလဲ မင်းတို့ လည်း ဆာပြီပေါ့"

ခွေးလေးနှစ်ကောင်ရဲ့ ခေါင်းလေးကို ပွတ်သပ်ပေးပြီး ချစ်စနိုးနှင့် ဝဏ္ဏက မေးသည်။

"လာ၊ အိမ်ထဲလိုက်ခဲ့ကြ"

ဝဏ္ဏ နောက်ကနေ ပြေးလွှားပြီး လိုက်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်ရောက်တော့

ဝဏ္ဏက သူတို့ နှစ်ကောင်ကို ထမင်းကျွေးသည်။ အမြီးလေးတွေ တနှုန့်နှုန့်နှင့် ထမင်းကို စားနေကြသည်။

"ညနေကျရင် မင်းတို့ ကို ငါးကင်နဲ့ ကျွေးမယ်"

ခွေးထီးလေးနှစ်ကောင်ကို ပြောပြီး ဝဏ္ဏက သူ့အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ လျှော်ဖွပ်ရမည့် အဝတ်အစားများကိုယူပြီး အခန်းပြင် ပြန်ထွက်လာသည်။

"စောစောစီးစီး အဝတ်သွားလျှော်မလို့ လား"

"ဟုတ်တယ် စာစာ၊ အဖေအဝတ်တွေပါ ယူသွားလိုက်မယ်"

"ဆရာအဝတ်တွေ စာစာလျှော်ပါမယ်"

"ဝဏ္ဏ လျှော်လိုက်ပါမယ်"

ခြံထဲရှိ တုံကင်တပ်ထားသော လက်ရှိကတွင်း အနားဆီသို့ ဝဏ္ဏက လျှောက်လာသည်။ တုံကင်ကို နှိပ်ပြီး ကျောက်စည်ကို ရေဖြည့်သည်။

အဝတ်တစ်ပုံကို ခပ်သွက်သွက်ပင် လျှော်ဖွပ်ကာ လှမ်းလိုက်သည်။ နံနက်စာ ထမင်းစားချိန်သို့ ရောက်ပါပြီ။ ဦးမောင်စိုး ပြန်မရောက်သေးပါ။

"အဖေက ထမင်းစားချိန်လည်း ပြန်မလာဘူးနော်"

"ဝဏ္ဏ အဖေက အသိမိတ်ဆွေတွေ အိမ်မှာ ဝင်နေလားမှ မသိတာ"

"အဖေက မိတ်ဆွေရယ်လို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဘယ်မှာ ရှိလို့ လဲ စာစာရယ်"

"ဟုတ်သားပဲ၊ သူက အသိမိတ်ဆွေ နည်းတာပဲ"

"ငါတွေ၊ ပုစွန်တွေ မရသေးလို့ ပြန်မလာတာ ထင်တယ်"

"ဝဏ္ဏ စားနှင့်လေ"

"အချိန် လွန်နေပြီ၊ ဝဏ္ဏ စားလိုက်တော့မယ် စာစာ"

"ကောင်းတယ်၊ စားနှင့်"

ဝဏ္ဏနှင့် ဒေါ်အိုစာတို့ နှစ်ယောက် အတူတကွ ထမင်းစားသောက်ကြသည်။ ဝဏ္ဏက ထမင်းစားသောက်ပြီး ခြောက်သွေ့သော အဝတ်များကို လှန်းထားရာကနေ ရုပ်သိမ်းသည်။ ဒေါ်အိုစာက မီးသွေးမီးပူနှင့် အဝတ်တွေကို မီးပူတိုက်ပေးသည်။

ညနေဘက်မှာ မွေးထားသော ကြက်တွေနှင့် ခွေးလေးနှစ်ကောင်ကို အစာကျွေးပြီးမှ ဝဏ္ဏက ရေချိုးသည်။ အဝတ်အစားလဲပြီး ဖခင်ရဲ့ အပြန်ကို စောင့်မျှော်နေသည်။

ဦးမောင်စိုးသည် ဝဏ္ဏအတွက် အဖေလိုတစ်မျိုး၊ အမေလို တစ်ဖုံကိုးကွယ် အားထားရသော တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုးဖြစ်သည်။

သားအဖနှစ်ယောက် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လွန်စွာ သံယောဇဉ် ရှိသည်။ ဖခင်ကို သိပ်ချစ်လွန်း၍ ဖခင်ရဲ့ အလိုကိုသာ လိုက်လျောနေရသဖြင့် ဝဏ္ဏရဲ့ ဆန္ဒမှန်သမျှက မှေးမှိန် ပျောက်ကွယ်နေပါပြီ။

မှောင်ရီတွေ ပျိုး၍ အမှောင်ထုက ကြီးစိုးလာသည်။ ဦးမောင်စိုးက ပြန်မရောက်လာသေးပါ။ ဝဏ္ဏက စိတ်ပူလာသည်။

"စာစာရေ အဖေလည်း ပြန်မလာသေးပါလား၊ မိုးချုပ်နေပြီ"

"အဖေ့ကို ဝဏ္ဏ သွားကြိုလိုက်ဦးမယ်"

"မှောင်နေပြီလေ"

"ရပါတယ် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ယူသွားမယ်"

ဝဏ္ဏက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးလေး ဆွဲယူပြီး အိမ်မှ နေ ကမ်းနားသို့ ထွက်လာသည်။ ။ မြစ်ကမ်းစပ်သို့ ရောက်တော့ ဝဏ္ဏရဲ့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအောက်တွင် သဏ္ဌာန်တစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ။

ဝဏ္ဏက ထိတ်လန့်စွာနှင့် မြေပြင်ပေါ်လဲနေသူကို တွေ့ပြီး အလန့်တကြား အော်မိသည်။ ။

"ဟာ ... အဖေ၊ အဖေ ဘာဖြစ်တာလဲ"

ပေနစ်ဆယ်လောက် ဝေးကွာနေသော ဖခင်ရဲ့ အနားသို့ ဝဏ္ဏက ပြေးသွားသည်။ ။ လက်ထဲက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ချလိုက်ပြီး ဖခင်ရဲ့ ခေါင်းကို ပွေ့ထူလိုက်သည်။ ။

"အဖေ ... အဖေ ... ဘာဖြစ်တာလဲ"

"ဖခင်ရဲ့ ပါးကို ပုတ်ပြီး မေးလိုက်သည်။ ။ ဦးမောင်စိုးရဲ့ အသားများ လွန်စွာ ပူချစ်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။ "

"အဖေ ...အဖေ"

နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ခေါ်သည်။ ။ ဖခင်အတွက် စိုးရိမ်လွန်းပြီး ဝဏ္ဏက ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိပါ။ သူ့ရဲ့ ခေါ်သံကြောင့် ဦးမောင်စိုးက နည်းနည်း လူးလွန့်လာသည်။ ။

"ရေ ... ရေတိုက်ပါ"

"တိုက်မယ်နော် ၊ ခဏနေဦးနော်"

ဝဏ္ဏက ဖခင်ကို အိမ်သို့ ခေါ်သွားမည်ဖြစ်သော်လည်း တစ်ယောက်တည်း မနိုင်သဖြင့် ဒေါ်အိုစာကို အသံကုန်ဟစ်၍ အော်ခေါ်လိုက်သည်။ ။

"စာစာရေ မြန်မြန်လာပါဦး"

"ဝဏ္ဏ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မြန်မြန်လာပါ"

"အေး ... လာပြီ"

မြစ်ကမ်းနံဘေးနှင့် အိမ်သည် အလှမ်းဝေးသော်လည်း တိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အော်ခေါ်သံကို ကြားနေရသည်။ ။ ကမ်းစပ်မှာ တစ်ခုခု ဖြစ်နေသည် ဆိုတာ သိ၍ စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ဒေါ်အိုစာက ပြေးထွက်လာသည်။ ။

"ဝဏ္ဏ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ဒီမှာ အဖေ အဖျားတွေတက်ပြီး သတိကောင်းကောင်း မရဘူး

"အလို .. ဒုက္ခပါပဲ"

"မြန်မြန်လာ၊ အိမ်ကို အဖေ့ကို အမြန်ခေါ်သွားမှ ဖြစ်မယ်"

"ဒီပိုက်တွေ၊ ငါးတွေ၊ ပုစွန်တွေရော"

"စာစာကလည်း နောက်မှ တစ်ခေါက်ပြန်လာသယ်ပေါ့၊ ကဲ လုပ်၊ ဟိုဘက်က အဖေ့ကို မ"

နှစ်ယောက်သား လေးလံလှသော ဦးမောင်စိုးရဲ့ ကိုယ်ကို ဆွဲထူမသည်။ ။ ဦးမောင်စိုးရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို တစ်ဖက်တစ်ချက်က ဆွဲမပြီး တွဲချီကာ အိမ်သို့ ခေါ်ခဲ့သည်။ ။

အိမ်ရောက်တော့ အနည်းငယ် စိုထိုင်းနေသော ဦးမောင်စိုးရဲ့ အင်္ကျီတွေကို နှစ်ယောက်သား လဲလှယ်ပေးလိုက်ကြသည်။ ။
